

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א
ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מגיד

פרשת תזריע

מבאר בלשון הקדש עם פרוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של לי חלקים
כרך ט"ז - חלק כ"ח

קונטרס 478

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גליתא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"
אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

- מכתב כא -

ביוֹדְעֵי וּמְכִירֵי קְאָמִינָא שְׁתַּהֲלוֹת לְאֵל יִתְבָּרַךְ לִפְנֵי לַמַּעֲלָה מִשְׁנָה יֵסֵד
הַרְבַּ הַצְּדִיק רַבִּי דָב קוֹק שְׁלִיט"א בִּישִׁיבָתוֹ מְאֹרוֹת רַפְאֵל סֵדֵר הַלְמוּד
שֶׁל הַרְמַח"ל שָׁבוּ לוֹמְדִים בְּרַצִּיפוֹת כָּל שְׁעוֹת הַיּוֹם מִזְמַן נֶץ הַחֲמָה עַד
הַלִּילָה זֶהֱרַק הַקְדוֹשׁ מִחֶלֶק עַל יְדֵי אַבְרָכִים.

הַרְבַּ שְׁלִיט"א אָמַר שְׁזֶה מוֹנֵעַ מִכָּל מִינֵי גְזֵרוֹת וְאַסוֹנוֹת כְּיָדוּעַ.

הַיִּיתִי מְצִיעַ לְכָל יְשִׁיבָה וְיִשִּׁיבָה שֶׁיַּעֲשׂוּ אֶת הַסֵּדֵר שֶׁל רַבְּנֵי הַרְמַח"ל
זְצ"ל שֶׁכְּיָדוּעַ הִזָּה נִשְׁמַת מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ, וְיָדַע אֶת הַסּוּד אִיךָ לְקַרֵב אֶת
הַגְּאוּלָּה, שְׁנַת הַגְּאוּלָּה, אֲזִי אֲנִי בְּטוּחַ שְׂאֵם עוֹד 26 יְשִׁיבוֹת יַעֲשׂוּ אוֹתוֹ הַסֵּדֵר
הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִרְחַם עֲלֵינוּ וְיִשְׁלַח לָנוּ אֶת מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ.

דוֹד ע. - טְבָרְיָה

נ.ב. לְכֹן הִיּוֹת וְאַנְחָנוּ בְּשְׁנַת תַּש"ע שְׁזֶה לְפִי הַזֶּהֱרַק הַקְדוֹשׁ פְּרִשְׁתַּבְּלָק
(דף ס"ט). וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: (עַם בְּאוֹר): **וְעַל הַהוּא זְמָנָא כְּתוּב** [וְעַל אוֹתוֹ הַזְמַן
כְּתוּב יַעֲנֵךְ הַשֵּׁם בְּיוֹם צְרָה], **דְּאִינּוֹן תַּשְׁעָ פְּסוּקִים כְּיָרְחִין דְּיֹלְדָה**
[שְׁבַמְזִמּוֹר זֶה יֵשׁ תַּשְׁעָה פְּסוּקִים כְּמִסְפָּר תַּשְׁעָה יָרְחֵי לִידָה] **וְשִׁבְעִים תִּיבִין**
[וְיֵשׁ בוֹ שִׁבְעִים תִּבּוֹת, לְהוֹרוֹת] **דְּהָא לְשִׁבְעִין שְׁנִין בְּאַלְף שְׁתִּיתָאָה** (הַשְּׁנָה
תַּש"ע 770 לְאַלְף הַשִּׁישִׁי שְׁזֶהוּ סוּד 70 בְּעֶשְׂרוֹת ו 70 בְּמֵאוֹת) [כִּי לְשִׁבְעִים
שְׁנָה בְּאַלְף הַשִּׁישִׁי] **יֹלִיד וְיִשְׁלַט עַל כָּל עַלְמָא** [יֹלִיד מְשִׁיחַ אֶת כָּל
מְמַשְׁלָתוֹ וְיִשְׁלַט עַל כָּל הָעוֹלָם], **וּבְגִין כֶּךָ בְּאִינּוֹן תַּשְׁעָה יָרְחִין** [וּלְכֶךָ בְּאֵלוֹ
הַתַּשְׁעָה יָרְחִים], **יִתְחַזּוֹן בְּכָל לִילָה מִפְּלָגוֹ וְאִילָף וְכו'.** [יִתְרָאוּ בְּכָל לִילָה
מִחֲצוֹת וְכו'].

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקושתו) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

– מכתב כב –

יום ב' לסדר כי תבוא תשס"ט, לכבוד מפעל הזהר העולמי.

בשמחה גדולה קבלתי אמש את הספר הקדוש ספר הזהר, אשר כבר תקופה ארכה שברצוני להגות בספר הקדוש "הזהר" אך מפאת ענבים שונים לא יצא הדבר אל הפעל.

ועתה בעזרת השם יתברך על ידי ספר הזהר שקבלתי ממכם אוכל ללמד בספר הזהר, ומעלה גדולה יש בזה שזה מהדורת כ"ס, וכו'...

חשיבות למוד וקריאת ספר הזהר ידועה ואין צורך לי ולדכותי רק לא אכלא שפתי מלהודות, ולברך בברכת הדיוט שתזכו להפיץ תורה וקדושה בישראל, ויזכה ליעוד כל הנביאים וכו'... **וכדאיתא בזהר הקדוש בספרא "יפקון מן גלותא" כל אחד בגלותו הפרטית והכללית.**

בברכת הצלחה מרבה:

י.י. הקר

– מכתב כג –

למפעל החשוב ה"זהר העולמי".

תזכו למצוות ותודה רבה על שהענקתם לי את הסט של הזהר עם כל הפרטים במהדורת כ"ס שאני יכול ללמד גם בדרך.

בזכותכם אלמד בלי נדר כל יום 15 דקות ויותר כל יום. – הסט מפאר ומרשים.

יהי רצון שאכן יקרב את הגאולה בזכות פעלכם ולמוד הזהר והפצתו בקרב עם ישראל.

בירנבאום דב

וּבְגִין כִּן לֹא אֶתְחַזִּי (ג' אאתחזי) הַאִי דְיֻקְנָא, אֶלֶּא
בְּדְיֻקְנָא דְאֶתְחַזִּי לִיה, הָדָא הוּא דְכְתִיב,
(בראשית ב) וַיֵּצֵר יי' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם, בְּשֵׁם
מְלֵא. כְּמָה דְאֻקְיָמָנָא, דְאִיהוּ שְׁלִימוּתָא
דְכֻלָּא, וּכְלָלָא דְכֻלָּא.

הָאֲנָא, בְּשֵׁשִׁי נִבְרָא אָדָם, בְּשַׁעָה שְׁנַשְׁלָם
הַכְּסָא. וְנִקְרָא כְּסָא, דְכְתִיב, (מלכים א, י)
שֵׁשׁ מַעְלוֹת לַכְּסָא. וּלְפִיכֵךְ נִבְרָא הָאָדָם
בְּשֵׁשִׁי, שְׁהוּא רְאוּי לִישֵׁב עַל הַכְּסָא. וְתֵאֲנָא
כִּינּוּן דְנִבְרָא אָדָם אֶתְתַּקֵּן כְּלָא, וְכָל מָה דְלַעִילָא
וְתַתָּא, וְכֻלָּא אֶתְפְּלִיל בְּאָדָם.

תֵּנְיָא אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כְּתִיב (יחזקאל א) וּדְמוֹת
פְּנֵיהֶם פְּנֵי אָדָם, כְּלָלָא דְכֻלָּא, וְכֻלָּא
כְּלִילּוֹן בְּהַאִי דְיֻקְנָא. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה וְהָא
כְּתִיב (יחזקאל א) וּפְנֵי אַרְיֵה אֶל הַיָּמִין לְאַרְבַּעַתָּם,
וּפְנֵי שׁוּר (ד' ח"ח ע"ב) מֵהַשְּׂמַאל לְאַרְבַּעַתָּן, אָמַר
לִיה כְּלָא אִפִּי אָדָם הוּו, וּבַהֲהוּא דְיֻקְנָא
דְאָדָם, אֶתְחַזִּיין כְּל גְּוֹנִין וְכָל דְיֻקְנִין. כְּמָה
דְתַנִּין אֲנַפּוּי אֲנַפִּי נִשְׂרָא, לֹא דְהוּא נִשְׂרָא,
אֶלֶּא דְאֶתְחַזִּי בְּדְיֻקְנָא דְאָדָם, מִשׁוּם דְכֻלִּיל
כְּל גְּוֹנִין וְכָל דְיֻקְנִין.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, תָּא חֲזִי, כִּל מָאן דְאִיהוּ תַחֲתוֹת
שׁוֹלְטָנִי דְאָדָם, אֶתְקַרִּי אִישׁ. מִשׁוּם
דְאֶתְתַּקֵּן בְּגוֹנָא דְאָדָם, מִדְּרָגָא אַחְרָא דְהוּא
בִּיה בְּקַדְמִיתָא. דְתֵנְיָא בְּרֹזָא עֲלָאָה בְּסַפְרָא
דְצִנְיַעוּתָא, כִּד אֶתְבְּרִי אָדָם, נַחַת בְּדְיֻקְנָא
קְדִישָׁא עֲלָאָה, וְנַחֲתוּ עֲמִיה תְּרִין רוּחִין, מִתְּרִין
סְטְרִין, מִימִינָא וּמִשְׂמַאלָא, כְּלָלָא דְאָדָם.
וְרוּחָא דִימִינָא, אֶתְקַרִּי נִשְׂמַתָּא קְדִישָׁא,
דְכְתִיב, (בראשית ב) וַיִּפַּח בְּאִפּוֹ נִשְׁמַת חַיִּים.
וְרוּחָא דְשְׂמַאלָא, אֶתְקַרִּי נִפְשׁ חַיָּה, וְהוּוּ אֲזִיל
וְנַחֲת מַעִילָא לְתַתָּא, וְלֹא אֶתִּישְׁבָא בְּהַדִּי
אֶחְרָא.

וּמִשׁוּם כִּן לֹא נִבְרָאָה (נִבְרָאָה)
הַדְּמוֹת הַזֶּה אֶלֶּא בְּדְמוֹת שְׂרָאָיָה
לֵה. זְהוּ שְׁכַתוּב (שם) וַיֵּצֵר ה'
אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם, בְּשֵׁם מְלֵא,
כְּמוֹ שְׂבָאָרְנוּ, שְׁהוּא שְׁלָמוֹת הַכֹּל
וְהַכֹּל שֶׁל הַכֹּל.

דְּמַדְנוּ, בְּשֵׁשִׁי נִבְרָא אָדָם, בְּשַׁעָה
שְׁנַשְׁלָם הַכְּסָא. וְנִקְרָא כְּסָא,
שְׁכַתוּב (מלכים-א י) שֵׁשׁ מַעְלוֹת
לַכְּסָא. וּלְפִיכֵךְ נִבְרָא הָאָדָם
בְּשֵׁשִׁי, שְׁהוּא רְאוּי לִישֵׁב עַל
הַכְּסָא. וְלְמַדְנוּ, כִּינּוּן שְׂבָבָרָא
אָדָם, הַכֹּל הַתַּמְקֵן, וְכָל מָה
שְׁלַמְעָלָה וְלַמְטָה, וְהַכֹּל נִכְלָל
בְּאָדָם.

שְׁנִינּוּ, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כְּתוּב (יחזקאל
א) וּדְמוֹת פְּנֵיהֶם פְּנֵי אָדָם, הַכֹּל
שֶׁל הַכֹּל, וְהַכֹּל כְּלִילִים בְּדְמוֹת
הַזֹּאת. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְהַרִי
כְּתוּב וּפְנֵי אַרְיֵה אֶל הַיָּמִין
לְאַרְבַּעַתָּם וּפְנֵי שׁוּר מֵהַשְּׂמַאוּל
לְאַרְבַּעַתָּן? אָמַר לוֹ, הַכֹּל הִיּוּ פְּנֵי
אָדָם, וּבְאֻתָּה דְמוֹת שֶׁל אָדָם
נִבְרָאִים כֹּל הַגְּוִנִים וְכָל הַדְּמִיוֹת.
כְּמוֹ שְׁשִׁנְיָנוּ, כְּנִיּוּ פְּנֵי נִשְׂרָ, לֹא
שְׁהוּא נִשְׂרָ, אֶלֶּא שְׁנִבְרָאָה בְּדְמוֹת
שֶׁל אָדָם, מִשׁוּם שְׁכּוֹלֵל אֶת כֹּל
הַגְּוִנִים וְכָל הַדְּמִיוֹת.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, בָּא רָאָה, כִּל מִי
שְׁהוּא תַחַת שְׁלִטוֹנוֹ שֶׁל אָדָם,
נִקְרָא אִישׁ, מִשׁוּם שְׁהַתַּמְקֵן בְּגִנּוּן
שֶׁל אָדָם מִדְּרָגָה אַחְרַת שְׁהִיתָה
לוֹ בְּרֵאשׁוֹנָה. שְׁלַמְדְנוּ בְּסוּד
עֲלוּן בְּסַפְרָא דְצִנְיַעוּתָא,
כְּשִׁנְבָרָא אָדָם, יִרְדְּ בְּדְמוֹת
קְדוּשָׁה עֲלִיּוֹנָה, וְיִרְדוּ עִמּוֹ שְׁתֵּי
רוּחֹת מִשְׁנֵי צְדָדִים, מִיָּמִין
וּמִשְׂמַאל, הַכֹּל שֶׁל אָדָם. וְהַרוּחַ
שֶׁל הַיָּמִין נִקְרָאת נִשְׂמַתָּא קְדוּשָׁה,
שְׁכַתוּב (בראשית ב) וַיִּפַּח בְּאִפּוֹ
נִשְׁמַת חַיִּים. וְהַרוּחַ שֶׁל הַשְּׂמַאל
נִקְרָאת נִפְשׁ חַיָּה, וְהִיתָה הוֹלֵכַת
וְיִוָּרְדַת מִמְעָלָה לַמְטָה, וְלֹא
מִתִּישְׁבַת עִם הָאַחְרָת.

כד הוה עייל שבתא, והוה חב אדם, אתעבידו (ג"א אהנגידו) מהווא רוחא שמאלא, ברין מתפשטן בעלמא, ולא אסתיומו גופא דלהון. ואתחברו בהאי גופא דאדם, בדכורא ונוקבא, ואתלידו בעלמא. ואלין אקרון נגעי בני אדם. תנא, עלאין מנייהו דלא אתדבקו לתתא, ותליין באורא, ושמעין מה דשמעין מלעילא. ומנייהו ידעין אינון אתרנין לתתא.

תנא, מן בוצינא דקרדינותא, נפקין תלת מאה ועשרים ועחמש ניצוצי, מתגלפין ומתאחדן פחדא מסטרא דגבורה, דאקרון גבורות, (ס"א ומתלבדן) פחדא, ואתעבידו חד. (גופא) וכד עיילין אלין בגופא, אקרי איש. (ס"א ולא איש דא) דא דתנינן איש תם וישר איש צדיק, ואיש דהכא, איש מלחמה כתיב, דכלא סליק דינא, וכלא חדא. אמר רבי יהודה אמאי. לא הוה בידיה (דרבי יצחק). אתו שאילו קמיה דרבי שמעון, אמר לון, תו קשיא, דהא תנינן פתיב (בראשית ב) לזאת יקרא אשה כי מאיש לקחה זאת, ותנינן מאן איש דא חסד, והכא אמריתו דהוא דינא.

ארא הכי תאנא, כלא הוא בחד מתקלא סלקא, וכלא חד. ומשום דדיני תתאי מתאחדן (ג"א ומתלבדן) ומתחברן בשערוי דהאי אקרי הוא דינא קשיא, וכד אתעבר מניה שערא דרישא, אתבסם, ודינין דלתתא לא אזדמנו. ובגין כך אקרי טהור. דלא אקרי טהור, אלא כד נפיק מסטרא דמסאבא, וכד נפיק מן מסאבא, אקרי טהור. דכתיב, (איוב יד) מי יתן טהור מטמא. מטמא ודאי, והכא כתיב, ואיש פי ימרט ראשו קרח הוא טהור הוא. והא חזי, פרישא דהאי איש, בוצינא

באשר נכנסה השבת ואדם היה חוטא, נעשו (נשפעו) מאותה רוח השמאל בריות שמתפשטות בעולם, וגופם לא הסתים, והתחברו עם גוף האדם הזה, עם זכר ונקבה, ונולדו בעולם. ואלו נקראים נגעי בני אדם. למדנו, העליונים מהם שלא נדבקו למטה ותלויים באויר, ושומעים מה ששומעים מלמעלה, ומהם יודעים אותם האחרים למטה.

למדנו, מהניצוץ הקשה יוצאים שלש מאות ועשרים וחמשה ניצוצות, חקוקים ואחוזים יחד מצד הגבורה, שנקראים גבורות, (ומתלבדים) יחד ונעשו אחד (גוף). וכשאלה נכנסים לגוף, הוא נקרא איש. (ולא איש זה) זה ששנינו, איש תם וישר איש צדיק. והאיש של כאן, פתוב איש מלחמה, שהכל עולה דין, והכל אחד. אמר רבי יהודה, למה? לא היה בידו (של רבי יצחק)? באו שאלו לפני רבי שמעון. אמר להם, עוד קשה, שהרי שנינו שפתוב, (בראשית ב) לזאת יקרא אשה כי מאיש לקחה זאת. ושנינו, מי זה איש חסד, וכאן אמרתם שהוא דין?

ארא כך למדנו, הכל הוא במשקל אחד עולה, והכל אחד. ומשום שהדינים התחתונים אחוזים (ומתלבדים) ומתחברים בשערוותיו של זה, הוא נקרא הדין הקשה, וכשעובר ממנו השער של הראש - נמתק, והדינים של מטה לא מזדמנים, ומשום כך נקרא טהור. שלא נקרא טהור, אלא כשיוצא מצד הטמאה, וכשיוצא מצד הטמאה נקרא טהור, שפתוב (איוב יד) מי יתן טהור מטמא. מטמא ודאי, וכאן פתוב ואיש פי ימרט ראשו קרח הוא טהור הוא.

וכא ראה, בראש האיש הזה

ניצוץ הקשה, ומשום כך גלגלת הראש של זה אדמה פלה כשיושנה, והשערות אדמות בתוף אדמות, ותלויים ממנו כתרים תחותונים שלמטה שמעוררים דינים בעולם, וכשעובר ממנו השער ונגלש, מהחסד העליון הכל נמתק, ונקרא טהור על שמו. אמר רבי יהודה, אם נקרא על שמו - קדוש נקרא ולא טהור? אמר לו, לא כך, שקדוש לא נקרא אלא כשהשער תלוי, שהקדושה תלויה בשער, שכתוב (במדבר ו) קדוש יהיה גדל פרע שער ראשו. וזה נקרא טהור, מהצד שתלויים למטה ממנו. ומשום כך עובר ממנו השער ונטהר.

ובאר ראה, כל מי שהוא מצד הדין והדינים נאחזים בו, לא נטהר, עד שעובר ממנו השער. ומשעובר ממנו השער, נטהר. ואם תאמר אדם - לא כך, שהרי הוא שלמות הכל, ונמצאים בו רחמים. משום כך לא כך, שכל הקדושות והקדושים התניחו בו. אבל זה - הוא דין, והדינים אחוזים בו, לא נמתק עד שעובר ממנו השער.

בא ראה, שהרי הלויים שבאו מצד הדין הנה לא נטהרים עד שעובר מהם השער, שכתוב (שם ח) וכה תעשה להם לטהרם הנה עליהם מי חטאת והעבירו תער על כל בשרם וגו'. וכדי שימתקו יותר, צריך הפהן, שהוא מצד חסד העליון, להרים אותם, שכתוב והניף אהרן את הלויים תנופה לפני ה'. כמו שהוא לאיש הנה שלמעלה, שכאשר רוצה להתמתק יותר, מתגלה בו חסד עליון, ונמתק. וממתק הוא למטה.

והאיש הנה הוא בכלל של אדם, וכשרוצה הקדוש ברוך הוא

דקדוהינותא. ובגין כך גולגלתא דרישא דהאי, סומקא כלא כוורדא, ושערי סומקי בגו סומקי, ותליין מניה פתין דלתתא, דמתערין דינין בעלמא. וכד אתעבר מניה שערא ואתגליש, מהסד עלאה אתבסם פלא, ואתקרי טהור על שמה.

אמר רבי יהודה, אי אתקרי על שמה, קדוש אתקרי, ולא טהור. אמר ליה לאו הכי, דקדוש לא אתקרי אלא כד תלי שערא. דקדושה בשערא תלי, דכתיב, (במדבר ו) קדוש יהיה גדל פרע שער ראשו. והאי אקרי טהור, מסטרא דתליין לתתא מניה, ובגיני כך אתעבר מניה שערא, ואתדכיא.

והא חזי כל מאן דאיהו מסטרא דדינא, ודינין מתאחדין ביה, לא אתדכי, עד דאתעבר מניה שערא, ומדאתעבר מניה שערא אתדכי. ואי תימא אדם. לאו הכי, דהא הוא שלימותא דכלא, ורחמי אשתכחו ביה. בגין כך לאו הכי דכלהו קדושאן וקדישין אתיחדו ביה. אבל האי, הוא דינא, ודיני אתאחדן ביה, לא אתבסם עד דאתעבר מניה שערא.

הא חזי, דהא ליואי דאתו מהאי סטרא דדינא, לא מתדכאן עד דאתעברו מנהון שערא, דכתיב, (במדבר ח) וכה תעשה להם לטהרם הנה עליהם מי חטאת והעבירו תער על כל בשרם וגו'. ובגין דיתבסמון יתיר, בעי כהנא דאתא מסטרא דחסד עלאה, לארמא לון, דכתיב, (במדבר ח) והניף אהרן את הלויים תנופה לפני יי'. כמה דאיהו להאי איש דלעילא, דכד בעי לאתבסמא (דף מ"ט ע"א) יתיר, אתגלייא ביה חסד עלאה, ואתבסם. ומבסם הוא, לתתא.

והאי איש בכלל דאדם הוא. וכד בעי קדשא בריה הוא לאגחא קרבא, בהאי איש אגח

בהו קרְבָא, דְּכְתִיב (שמות טו) **יִי' אִישׁ מִלְחָמָה, בְּהַאי אִישׁ מִמֶּשׁ. וְלֹא אָגַח בְּהוּ קְרָבָא, עַד דְּאֵעְבַר לִיה שְׁעָרָא דְרִישָׁא, בְּגִין דִּישְׁתַּלְשֻׁלֹן מִשְׁלֹשְׁוֹלְהוֹן, וְיִתְבְּרוֹן כָּל אִינוֹן כְּתָרִין דִּמְתַּאֲחֲדָן בְּשַׁעְרֵי. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (ישעיה ז) בְּיוֹם הַהוּא יִגְלַח יִי' וְגו'. בְּעֵבְרֵי נְהַר בְּמִלְךְ אֲשׁוּר אֶת הָרֵאשׁ וְשַׁעַר הַרְגָלִים וְגַם אֶת הַזְקָן תִּסְפֶּה.**

הָאֲנָא, וְכַה תַּעֲשֶׂה לָהֶם לְטַהֲרֵם. מָאִי וְכַה. כְּגוּוֹנָא דְלַעֲיִלָא, הִזְה עֲלִיָהֶם מִי חֲטָאת, שִׁיּוּרֵי טֵלָא דְבְדוּלְחָא הַכָּא מִי חֲטָאת, דְּאִינוֹן שִׁיּוּרֵי טֵלָא. לְזַמְנָא דְאֲתִי כְתִיב, (יחזקאל לו) וְזָרְקֹתִי עֲלֵיכֶם מִיּוֹם טְהוּרִים. וְכַבְסוּ בְּגִדְיָהֶם, כְּגוּוֹנָא דְלַעֲיִלָא, דְתַקוּנוֹי דְהַאי אִישׁ אֲתַסְחֹן בְּחֶסֶד עֲלָאָה וְאֲתַדְפִי מִכְּפֵלָא.

וְתַנִּינוּ, אֲמַאי כְתִיב בְּתַעַר וְלֹא בְמִסְפָּרִים. אֵלָא מְשׁוּם דִּיתַעְבַר שְׁעָרָא בְּשִׁרְשׁוּי, וְיִתְעַבְרוֹן מִנִּיה דִּינִין תַּתְּאִין מְשׁוּלְשׁוֹלְיָהוֹן. וְלְזַמְנָא דִּיתַכְשָׁרוֹן עוֹבְדִין לְתַתְּא, זְמִין קִדְשָׁא בְרִיף הוּא שְׁעָרָא דָא לְאֵעְבְּרָא לִיה, וְלִמְגַלְשִׁיה בְּגִין דְלֹא יַצְמַח וְיִרְבֶּה, דְכְתִיב כִּי יִמְרֹט רֵאשׁוּ. אֲמַר רַבִּי יַצְחָק, רַב מִכָּל לְיוֹאֵי, קִרְח הוּא, דְעַבְדִּיה קִדְשָׁא בְרִיף הוּא לְתַתְּא, כְּגוּוֹנָא דְלַעֲיִלָא, וְקִרְיִיָה קִרְח. אִימַתִּי. בְּשַׁעֲתָא דְגַלִּישׁ בְּגִינִיָה לְהַאי אִישׁ, דְכְתִיב קִרְח הוּא.

וְכַד חֲמָא קִרְח רִישִׁיה בְּלֹא שְׁעָרָא, וְחֲמָא לְאַהֲרֹן מִתְקַשְׁט בְּקִשׁוּטֵי מַלְכִין, אֲתַזְלִל בְּעִינֵיה וְקַנָּא לְאַהֲרֹן. אֲמַר לִיה קִדְשָׁא בְרִיף הוּא, אָנָּא עַבְדִּית לָךְ כְּגוּוֹנָא דְלַעֲיִלָא, לֹא כְעָאת לְאֵעְלָאָה בְּעֵלְאִין, חוּת לְתַתְּא וְהוּי בְּתַתְּאִין. דְכְתִיב, (במדבר טו) וַיִּרְדּוּ חַיִּים שְׂאוּלָה. מָאִי אִיהוּ שְׂאוּל. גִּיהֶנֶם. דְתַמָּן צוּחִין חַיִּיבִין, לְעֵלְיוֹנִים, רַד לְמִטָּה וְתַהִיָה בְתַחְתּוֹנִים. שְׁכַתּוּב (במדבר טו) וַיִּרְדּוּ חַיִּים שְׂאוּלָה. מַהוּ הַשְּׂאוּל?

לְהַלְחֵם בְּקִרְב, בְּאִישׁ הַזֶּה הוּא גְלַחֵם בְּהֵם בְּקִרְב, שְׁכַתּוּב (שמות טו) ה' אִישׁ מִלְחָמָה, בְּאִישׁ הַזֶּה מִמֶּשׁ. וְלֹא גְלַחֵם בְּהֵם בְּקִרְב, עַד שְׁעוּבֵר לוֹ שְׁעַר הָרֵאשׁ, כְּדִי שִׁישְׁתַּלְשֻׁלוּ מִהַשְׁתַּלְשֻׁלוֹתָם, וְיִשְׁכְּרוּ כָּל אוֹתָם הַכְּתָרִים הָאֲחוּזִים בְּשַׁעֲרוֹת. זְהוּ שְׁכַתּוּב (ישעיה ז) בְּיוֹם הַהוּא יִגְלַח ה' וְגו', בְּעֵבְרֵי נְהַר בְּמִלְךְ אֲשׁוּר אֶת הָרֵאשׁ וְשַׁעַר הַרְגָלִים וְגַם אֶת הַזְקָן תִּסְפֶּה.

כְּמַדְנֵי, וְכַה תַּעֲשֶׂה לָהֶם לְטַהֲרֵם. מַה זֶה וְכַה? כְּמוֹ שְׁלַמְעֵלָה, הַזֶּה עֲלֵיהֶם מִי חֲטָאת, שִׁיּוּרֵי הַטֵּל שֶׁל הַבְּדוּלַח כַּאֲן מִי חֲטָאת, שְׁהֵם שִׁיּוּרֵי הַטֵּל. לְעַתִּיד לְבֹא כְתוּב, (יחזקאל לו) וְזָרְקֹתִי עֲלֵיכֶם מִיּוֹם טְהוּרִים. וְכַבְסוּ בְּגִדְיָהֶם, כְּמוֹ שְׁלַמְעֵלָה, שְׁתַּקוּנֵי הָאִישׁ הַזֶּה רוֹחֲצִים בְּחֶסֶד עֲלִיוֹן, וְנִסְתַּר מִן הַכָּל.

וְשִׁנֵּינוּ, לְמַה כְּתוּב בְּתַעַר, וְלֹא בְמִסְפָּרִים? אֵלָא, מְשׁוּם שְׁעַבְר הַשְׁעַר בְּשִׁרְשׁוֹ וְיַעְבְּרוּ מִמֶּנּוּ הַתַּחְתּוֹנִים מִהַשְׁתַּלְשֻׁלוֹתָם. וּבְזִמְן שִׁיכְשְׁרוּ הַמַּעֲשִׂים לְמִטָּה, עֲתִיד הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַעֲבִיר לוֹ אֶת הַשְׁעַר הַזֶּה וְלִגְלַח אוֹתוֹ, כְּדִי שְׁלֹא יַצְמַח וְיִרְבֶּה, שְׁכַתּוּב כִּי יִמְרֹט רֵאשׁוּ. אֲמַר רַבִּי יַצְחָק, גְּדוּל מִכָּל הַלְוִיִם הִזֶּה קִרְח, שְׁעֵשָׂה אוֹתוֹ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמִטָּה כְּמוֹ שְׁלַמְעֵלָה, וְקָרָא לוֹ קִרְח. מִתִּי? בְּשַׁעֲה שְׁגִלַח בְּשִׁבִּילוֹ אֶת הָאִישׁ הַזֶּה, שְׁכַתּוּב קִרְח הוּא.

וּבְשִׁרְאָה קִרְח אֶת רֵאשׁוֹ בְּלִי שְׁעַר וְרָאָה אֶת אַהֲרֹן מִתְקַשְׁט בְּקִשׁוּטֵי מַלְכִים, הַזְדוּלִל בְּעִינֵי וְקַנָּא לְאַהֲרֹן. אֲמַר לוֹ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: אֲנִי עֲשִׂיתִי אוֹתְךָ כְּמוֹ שְׁלַמְעֵלָה, לֹא רְצִיתָ לְעֲלוֹת לְעֵלְיוֹנִים, רַד לְמִטָּה וְתַהִיָה בְתַחְתּוֹנִים. שְׁכַתּוּב (במדבר טו) וַיִּרְדּוּ חַיִּים שְׂאוּלָה. מַהוּ הַשְּׂאוּל?

גיהנם, ששם צווחים הרשעים, ואין מי שמרחמים עליהם. ועתידים הם לחיות ולעלות כשיעורר הקדוש ברוך הוא את עמו ולהחיותם, שכתוב (שמואל א-א) ה' ממית ומחיה מוריד שאול ויעל.

ואם מפאת פניו ימרט ראשו. למדנו, יש פנים ויש פנים. ומי הפנים הללו? אלו הם שנקראים פנים של זעם. וכל אלו שתלויים מאותם פנים חצופים, כלם תקיפים, כלם לא מרחמים. וכשעובר השער מצד אותם הפנים, כלם עוברים ונשברים. שלמדנו, כל אותם שתלויים מהשער של הראש, הם עליונים על האחרים ולא חצופים כמותם, וכל אותם שתלויים מצד השער של אותם הפנים, כלם חצופים ותקיפים, ומשום כך פניו מלהטים כאש, משום הניצוץ של הניצוץ הקשה. ובה כתוב (איכה ד) פני ה' חלקם. (תהלים לד) פני ה' בעשי רע.

אמר רבי יצחק, מהו נגע לבן אדם? נגע ממש הוא, אם נראה לבן, והאדם לא עבר. משמע שכתוב לבן אדם. אמר רבי יוסי, שהלבן לא נראה אלא עם אדם, כמו הלבן והאדם. רבי יצחק אמר, אף על גב שהלבן נראה, אם האדם לא הולך - נגע הוא, שכתוב (ישעיה א) אם יהיו חטאיכם כשלג, כשנים כשלג ילבינו. וכשמלבין, כל הרחמים נמצאים, ודינים לא נמצאים. (שחר י נעקר). דמד רבי אבא, כתוב נגע הוא, וכתוב נגע היא. אחד זכר ואחד נקבה. אלא כשהנקבה נטמאת משום חטאי התחתונים, כתוב נגע היא. וכשהזכר לא נטהר משום

ולית מאן דמרחמי עליהו. וזמינין אינון לאחייא ולאעלא, פד יתער קדשא בריה הוא לעמיה, ולאחייא להו. דכתיב, (שמואל א, ב) יי' ממית ומחיה מוריד שאול ויעל.

ואם מפאת פניו ימרט ראשו. (ויקרא יג) תאנא, אית פנים ואית פנים, ומאן פנים הללו. אלין אינון דאקרוין פנים של זעם. וכל אלין דתליין מאינון פנים חציפין, פלהו תקיפין. פלהו דלא מרחמי, וכד אתעבר שערא מסטרא דאינון פנים, מתעברן פלהו ואתברו.

דתנא, כל אינון דתליין משערא הרישא, אינון עלאין על אחרנין, ולא חציפין פויתיהו. וכל אינון דתליין מסטרא דשערא דאינון פנים, פלהו חציפין ותקיפין, ובגין כך אנפוי מתלהטן כאשא, משום ניצוצא דבוצינא דקרדינותא. ובהאי כתיב, (איכה ד) פני יי' חלקם. (תהלים לד) פני יי' בעושי רע.

אמר רבי יצחק מהו נגע לבן אדם. נגע ממש הוא, אי חוורא אתחזי, וסומקא לא אתעבר. משמע דכתיב לבן אדם. אמר רבי יוסי, דחוורא לא אתחזי אלא בסומקא, פגוונא חוורא וסומקא. רבי יצחק אמר, אף על גב דחוורא אתחזי, אי סומקא לא אזיל, נגע הוא. דכתיב, (ישעיה א) אם יהיו חטאיכם כשלג, כשנים כשלג ילבינו. וכד אתחזור, פלא רחמי אשתכחו, ודינין לא אשתכחו. (ס"א דהא אתעקרו).

האני רבי אבא, כתיב נגע הוא, וכתיב נגע היא. חד דכר וחד נוקבא. אלא כד נוקבא, אסתאבת בגין חובי תתאי, כתיב נגע היא. וכד דכר לא אתדכי בגין חובי תתאי, כתיב נגע הוא.

נגע היא. וכשהזכר לא נטהר משום

וְאִשְׁתְּמוּדְעָן מְלִין אֵלִין לְגַבֵּי כְהֵנָּא, דִּינִין דְּאֵתוּ מֵהָאֵי, וְדִינִין דְּאֵתוּ מֵהָאֵי.
וְאִשְׁתְּמוּדְעָן קְרַבְנֵי דְּבַעֲיִין לְקַרְבָּא, דְּכַתִּיב זָכַר תָּמִים. וְכַתִּיב נִקְבָּה תְּמִימָה יְבִיאָנָה, דְּהָא אִשְׁתְּמוּדְעָן מְלִי, מֵאֵן אֵתוּ דִּינִין, וּמֵאֵן אֵינוּן חוּבֵי. דְּאִתְאַחְדֵּן בְּהָאֵי אוּ בְּהָאֵי. וְעַל דָּא כְּתִיב, (תהלים נא) זִכְחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁפְּרָה. לְאַפְקָא שְׂאֵר קְרַבְנִין דְּלֹא כְּתִיב רוּחַ נִשְׁפְּרָה, דְּאֵינוּן שְׁלָמָא לְעַלְמָא, וְחֻדְוָה דְּעַלְאִין וְתַתְּאִין.

וְהַדְּבָרִים הִלְלוּ נוֹדְעִים לְכַהֵן, הַדְּיָנִים שְׂבָאִים מְזָה וְהַדְּיָנִים שְׂבָאִים מְזָה. וְנוֹדְעִים הַקְּרַבְנֹת שְׂצַרִיף לְהַקְרִיב, שְׁכַתוּב זָכַר תָּמִים, וְכַתוּב נִקְבָּה תְּמִימָה יְבִיאָנָה. שְׁהַרִי הַדְּבָרִים נוֹדְעִים מֵאִיפָּה בְּאוּ הַדְּיָנִים וּמֵאִיפָּה אוֹתָם הַחֻטָּאִים, שְׁאַחְזוּדִים בְּזָה אוּ בְּזָה. וְעַל כֵּן כְּתוּב, (תהלים נא) זִכְחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נִשְׁפְּרָה. לְהוֹצִיא שְׂאֵר הַקְּרַבְנֹת שְׁלֹא כְּתוּב רוּחַ נִשְׁפְּרָה, שְׁהֵם שְׁלוֹם לְעוֹלָם וְשִׁמְחַת הַעֲלְיוֹנִים וְהַתַּתְּוֹנִים.

וְאִם יִרְאָנָה הַכְּהֵן. (ויקרא יג) תְּאֵנִי רַבִּי יוֹסִי, כְּתִיב (דף מ"ט ע"ב) (תהלים סה) שְׁמַע תְּפִלָּה עֲדִיף וּגו'. שְׁמַע תְּפִלָּה, דָּא קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא. רַבִּי חִזְקִיָּה אָמַר, שְׁמַע תְּפִלָּה, שְׁמַע תְּפִלָּה לִי, מַהוּ שְׁמַע תְּפִלָּה, אֵלֹא תְּפִלָּה, דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, דְּאִיהִי תְּפִלָּה, דְּכַתִּיב, (תהלים קט) וְאֵנִי תְּפִלָּה (פ"א תהלים טט) וְאֵנִי תְּפִלָּה) וְדוּד בְּגִין כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל קָאָמַר לָהּ. וּמַה דְּאָמַר וְאֵנִי תְּפִלָּה, פְּלֵא חַד, וְעַל דָּא שְׁמַע תְּפִלָּה, וְדָא תְּפִלָּה שְׁל יָד, דְּכַתִּיב, (שמות יג) עַל יַדְכָּה בְּה"א. עֲדִיף פֶּל בֶּשֶׁר יְבוֹאוּ. בְּשַׁעֲתָא דְּגוּפָא שְׂרִיא בְּצַעְרָא, בְּמַרְעִין בְּמַכְתְּשִׁין. כְּמָה דְּאֵת אָמַר וּבֶשֶׁר כִּי יִהְיֶה בְּעוֹרוֹ. אֵת הִנְגַע בְּעוֹר הַבֶּשֶׁר. הַבֶּשֶׁר הַחַי. וּבְגִין כֵּן לֹא כְּתִיב, פֶּל רוּחַ יְבֹאוּ, אֵלֹא כָּל בֶּשֶׁר יְבֹאוּ. מַהוּ עֲדִיף. אֵלֹא כְּמָה דְּאֵתְמַר, וְהוּבָא אֶל הַכְּהֵן, דָּא הוּא קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא. הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, וְאִם יִרְאָנָה הַכְּהֵן. תָּא חֲזִי, בְּאַתְרַ חַד אַהֲרֹן הַכְּהֵן, וּבְאַתְרָא אַחְרָא הַכְּהֵן סְתָם, וְדָא קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא.

וְאִם יִרְאָנָה הַכְּהֵן. שְׁנֵה רַבִּי יוֹסִי, כְּתוּב (תהלים סה) שְׁמַע תְּפִלָּה עֲדִיף וּגו'. שְׁמַע תְּפִלָּה - זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. רַבִּי חִזְקִיָּה אָמַר, שְׁמַע תְּפִלָּה! ? שְׁמַע תְּפִלָּה הִיָּה עֲדִיף לְהַיּוֹת! מַה זֶה שְׁמַע תְּפִלָּה? אֵלֹא תְּפִלָּה זֹו כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, שְׁהִיא תְּפִלָּה, שְׁכַתוּב (שם קט) וְאֵנִי תְּפִלָּה. (תהלים טט) וְאֵנִי תְּפִלָּה) וְדוּד אָמַר אוֹתָהּ בְּשִׁבִיל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. וּמַה שְׁאָמַר וְאֵנִי תְּפִלָּה, הַכֹּל אַחַד, וְעַל זֶה שְׁמַע תְּפִלָּה, וְזוֹ תְּפִלָּה שְׁל יָד, שְׁכַתוּב (שמות יג) עַל יַדְכָּה, בְּה"א.

עֲדִיף פֶּל בֶּשֶׁר יְבוֹאוּ - בְּשַׁעֲתָא שְׁהַגוּף שְׂרוּי בְּצַעַר, בְּמַחְלוֹת וּמַכּוֹת, כְּמוֹ שְׁנֵאָמַר וּבֶשֶׁר כִּי יִהְיֶה בְּעוֹרוֹ. אֵת הִנְגַע בְּעוֹר הַבֶּשֶׁר. הַבֶּשֶׁר הַחַי. וּמַשּׁוּם כֵּן לֹא כְּתוּב פֶּל רוּחַ יְבֹאוּ, אֵלֹא פֶּל בֶּשֶׁר יְבוֹאוּ. מַה זֶה עֲדִיף? אֵלֹא כְּמוֹ שְׁנֵאָמַר וְהוּבָא אֶל הַכְּהֵן, זֶה הוּא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְזֶהוּ שְׁכַתוּב וְאִם יִרְאָנָה הַכְּהֵן. בֹּא רָאה, בְּמַקּוֹם אַחַד אַהֲרֹן הַכְּהֵן, וּבְמַקּוֹם אַחַר הַכְּהֵן סְתָם, וְזֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, וְהָא כְּתִיב נִגַע צַרְעַת כִּי תִהְיֶה בְּאָדָם וְהוּבָא אֶל הַכְּהֵן, אִי הֵכִי דָּא קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא. אָמַר לִיָּה אֵין. בְּגִין דְּבִיָּה

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, וְהַרִי כְּתוּב נִגַע צַרְעַת כִּי תִהְיֶה בְּאָדָם וְהוּבָא אֶל הַכְּהֵן, אִם כֵּן, זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש ומפיה זרעה זרעה זרעה זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למונים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (עיינו קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (עיינו פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קַדְמֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאַרְיָה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלִוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיְלִוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

 קכ"ז אוצרות הזוהר כרדו כה הזוהר חלק א' 1-34 עלוני אור הזוהר מחדש אלול תש"ע עד תשרי תשע"א 363 עמודים 10 	 קכ"ז אוצרות הזוהר כרד"ט תיקוני הזוהר דף היומי חלק ב' המחולק ל-354 השנה ימות השנה עם התיקונים החדש 316 עמודים 9 	 קכ"ז אוצרות הזוהר כרד"ח תיקוני הזוהר דף היומי חלק א' המחולק ל-354 השנה ימות השנה עם התיקונים 316 עמודים 8 	 קכ"ז אוצרות הזוהר כרד"ו תיקוני הזוהר עמוד היומי המחולק ל-354 השנה ימות השנה עם התיקונים 344 עמודים 7 	 קכ"ז אוצרות הזוהר כרד"ו אדרא רבא וּזוּטָא חלק ב' עם הספות חדשות שלא נראה הז תש"ע הספות ובקשות נאילת הרשב"י שיורי המרה תולדות הזוהר תשובת הרשב"י עלון אור הזוהר 27-28 הספנות תולדות דוד הזוהר הספנות 280 שריית הזוהר ספר הרשב"י 344 עמודים 5 	 קכ"ז אוצרות הזוהר כרד"ד אדרא רבא וּזוּטָא חלק א' ונספחו עלוני ו' ספרים הספות הרשב"י רומי שיורי המרה הזוהר וור סני הרשב"י הקדמת כח הזוהר ליקוטי זוהר תולדות דוד הזוהר שריית הזוהר סדר ביאורית 344 עמודים 4 	 קכ"ז אוצרות הזוהר כרד"ד הרי הזוהר ח' ספרים הכל על כל רגע נשמת הרשב"י חיים של וור הספנות הרשב"י הרשב"י הקדמת כח הזוהר ליקוטי זוהר תולדות דוד הזוהר שריית הזוהר סדר ביאורית 416 עמודים 3 	 קכ"ז אוצרות הזוהר כרד"ב מאורות הזוהר ט"ו ספרים מאורות הזוהר התולדות הזוהר אגרות הזוהר הרמב"ל והזוהר על לשונות חלי המשיחי והזוהר הרמב"ם והזוהר המסכת הזוהר קבלתי ונשיעתי אלה מקראי קודש הפנת הזוהר בצדיקי הרבים חיבת נח ישועות הזוהר אל הקדוש 416 עמודים 2 	 קכ"ז אוצרות הזוהר כרד"א אור המחולק ל-354 ימות השנה גדולי ישראל והזוהר ערכה של שעה 348 עמודים 1
---	---	--	---	--	--	---	--	---

ללא תשבת מפי זרעו

תקליטור
אוצרות הזוהר

ובו: **12,000**
ספרים, דרשות לשיעוריה,
קביצים ותמונות
ועוד...

המאגר הגדול בעולם
בעניני הזוהר הק"א!

הרשב"י יקובע:
בספר הזוהר
ינאו בני ישראל מהגלות

המשבילים וזוהר
הרביעי
ומגדירי הרבים
כנוכחים לעולם ועד

(הדפוס)

3 דרכים לתרומה:

1. באמצעות כל סוגי כרטיסי
האשראי בכתובות 052-43335-054-054
בהתקנה לזכרון מאג"ד: כניסת פדו
מספר חשבון 054-664-908
קוד מודם 49855.

2. כשליחת המזומן בפקודת "גן
עזן תחתון" (למטב לבדו) רחוב
בני ברק 24/6 רמת בית שמש.

מפעל הזוהר העולמי
שע" עמותת "גן עזן תחתון"
רחוב בני ברק 24/6 רמת בית שמש
טלפון 054-842684
מקט: 02-955-1388

